

Det forslås at begrænse adgangen til at føre bevis, således at der kun kan føres bevis i form af fremlægelse af dokumenter og afgivelse af partsforklaring. Med partsforklaring sidestilles *i denne sammenhæng* forklaring af personer, der repræsenterer en part, som er en juridisk person.

På de områder, hvor fogedretten har karakter af en specialret – navnlig i kreditkøbssager med ejendomsforbehold – kan der være behov for at kunne føre bevis i videre omfang, og der er derfor i bestemmelsen i *stk. 2* foreslået en mulighed herfor. Reglen i *stk. 2* har karakter af en undtagelsesbestemmelse, og den bør anvendes med tilbageholdenhed i tilfælde, hvor kravet under et almindeligt civilt søgsmål skal eller kan kræves behandlet i et andet forum end byretten. Der bør således ikke foretages udvidet bevisførelse i sager, som i 2. instans f.eks. skal behandles ved boligret.

Det kan i enkelte tilfælde forekomme rimeligt at henskyde afgørelsen af parternes tvist til domsretten. De grunde, som kan begrunde afvisning, er efter *stk. 3* de samme, som efter § 226, *stk. 1*, nr. 1-5, kan begrunde henvisning fra byret til landsret. Konsekvensen af en afvisning er herefter, at rekvirenten skal anlægge sag i overensstemmelse med de almindelige regler om retternes saglige kompetence. Om muligheden for undtagelsesvis at henskyde afgørelsen til domsretten i andre tilfælde, hvor fogedretten finder det betænkeligt at fremme sagen, henvises til de almindelige bemærkninger, *pkt. 3.1.2*.

Reglen i forslagens *stk. 4* er i overensstemmelse med den nugældende regel i retsplejelovens § 501, *stk. 5*. Fogedrettens afgørelse om afvisning kan indbringes for landsretten ved kære, *jf. § 599*.

Til § 598

De i *stk. 1* indeholdte værnetingsregler har til hensigt at sikre, at rekviritus så vidt muligt kan være til stede under forretningen. Da reglerne i §§ 235-240 kun omfatter processuelle indlændinge, har det været nødvendigt at indsætte en bestemmelse om subsidiær anvendelse af de almindelige fogedretlige værnetingsregler i de tilfælde, hvor anvendelsen af §§ 235-240 vil føre til, at fogedretten savnede stedlig kompetence. Har rekviritus ikke hjemting her i landet finder § 487 tilsvarende anvendelse med de undtagelser, der følger af § 247, idet umiddelbare fogedforretninger må antages at være omfattet af EF-domskonventionen.

I bestemmelsens *stk. 2* er det ved henvisning til § 248 fastslået, at fogedretten af egen drift skal påse sin stedlige kompetence, og at fogedretten kan henvise sagen til rette fogedret. Det følger endvidere af

henvisningen til § 248, at fogedretten altid anses for stedlig kompetent, hvis rekviritus møder eller træffes uden at fremsætte indsigelser mod fogedrettens kompetence.

Af henvisningen til § 348 følger, at en begæring om en umiddelbar fogedforretning skal være skriftlig, hvilket er en fravigelse af de almindelige fogedretlige regler, *jf. retsplejelovens § 488, stk. 1, 2. pkt.* Endvidere følger det af denne henvisning, at en begæring om foretagelse af en umiddelbar fogedforretning i sit indhold skal svare til stævningen i en civil 1. instans sag. Afgørelsen af, om en begæring er egnet til at danne grundlag for sagens videre behandling, træffes efter samme regler, som gælder i civile sager.

Henvisningen til retsplejelovens § 349 giver fogedretten samme mulighed for at afvise en begæring om en umiddelbar fogedforretning, som domsretten har i civile sager, ligesom der foreslås åbnet mulighed for, at fogedretten kan indrømme rekvirenten en frist til at afhjælpe indholdsmangler.

Ved de foretagne henvisninger til bestemmelser i retsplejelovens kapitel 46 er det i forhold til gældende ret præciseret, hvilke af de for udlægsforretninger gældende regler der kan finde anvendelse under umiddelbare fogedforretninger.

Henvisningen til retsplejelovens § 493, *stk. 1* og *stk. 2*, og § 494 skal sammenholdes med reglen i 2. *pkt.*, som angiver, hvorledes underretning af rekviritus som hovedregel skal foretages. Denne regel har til formål at sikre, at rekviritus med et rimeligt varsel bliver gjort bekendt med grundlaget for rekvirentens begæring, således at rekviritus får passende mulighed for at forberede sine eventuelle indsigelser. I de tilfælde, hvor der er et særligt behov for hurtigt at gennemføre rekvirentens krav, følger det af henvisningen til § 494, *stk. 1*, at det i 2. *pkt.* fastsatte varsel kan nedsættes, eventuelt til aftens varsel. Det følger endvidere af henvisningen til retsplejelovens § 493, *stk. 2*, at fogedretten kan undlade forudgående underretning af rekviritus, hvis det findes ubetænkeligt, eller hvis muligheden for at gennemføre forretningen ellers vil blive væsentligt forringet. Reglen i § 493, *stk. 2*, forudsættes som hidtil anvendt med tilbageholdenhed.

Henvisningen til § 503 indebærer, at der efter forslaget skal tilkendes omkostninger til rekvirenten efter samme retningslinier, som gælder i udlægssager.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, *pkt. 3.2*.

Til § 599

Der henvises til bemærkningerne til § 595.